

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 18.5.2022 r.
COM(2022) 230 final

ANNEXES 1 to 3

ZAŁĄCZNIKI

do

**KOMUNIKATU KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY
EUROPEJSKIEJ, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-
SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW**

Plan REPowerEU

{SWD(2022) 230 final}

ZAŁĄCZNIK 1

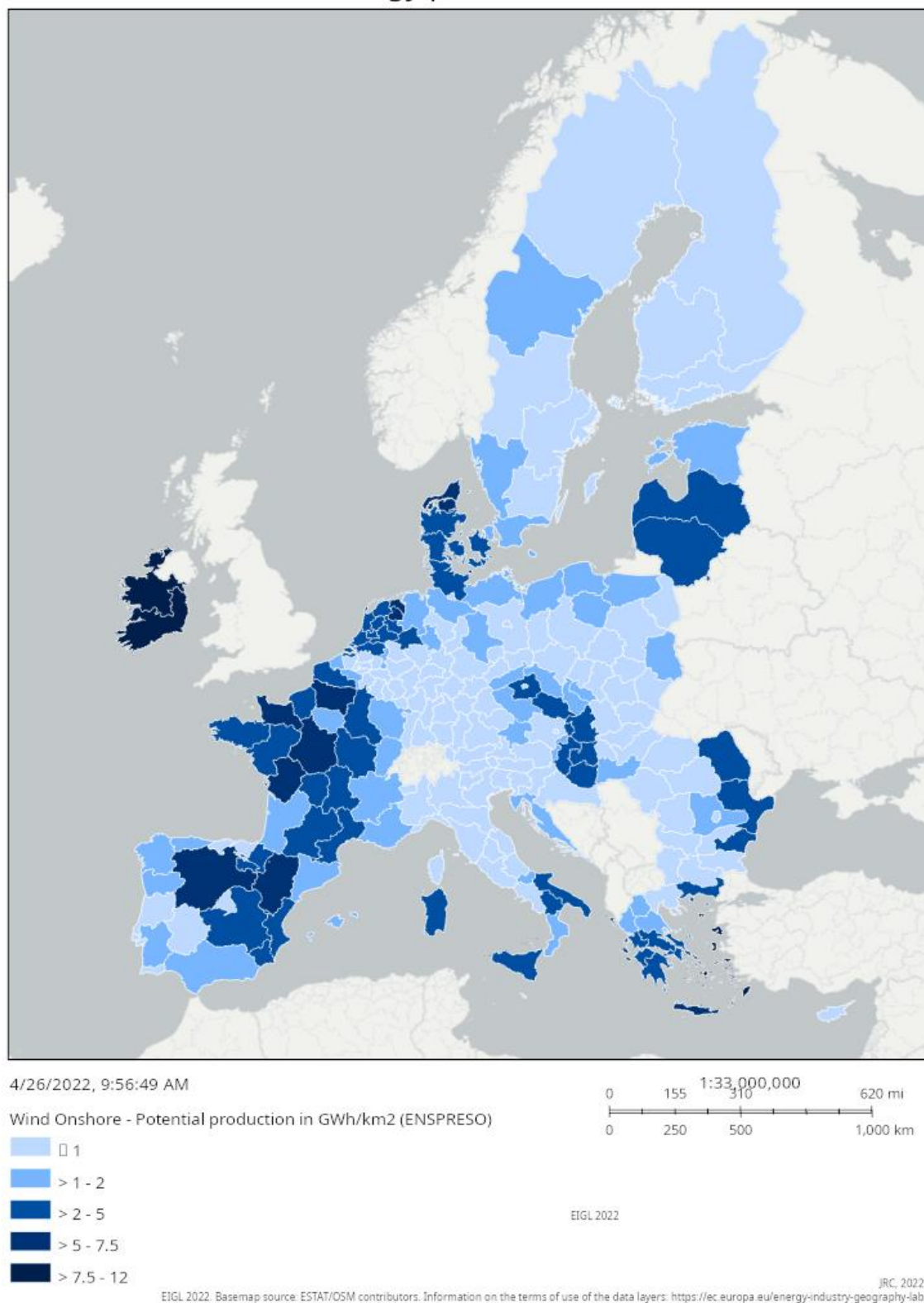
PUNKT WYJŚCIA: WSZYSTKIE DZIAŁANIA W RAMACH PAKIETU „GOTOWI NA 55” ZMNIĘJ SZĄ ZAPOTRZEBOWANIE UE NA GAZ O 116 MLD M ³ , CZYLI O 30 %			
PLAN RePOWER	Ekwiwalent ZAOSZCZĘDZONEGO GAZU	WSPÓLNE DZIAŁANIA UE I PAŃSTW CZŁONKOWSKICH W RAMACH RePOWEREU	POTRZEBY INWESTYCYJNE (EUR)
OSZCZĘDNOŚCI			
Obywatele: zmiana zachowań	10 mld m ³	Komunikat UE w sprawie oszczędzania energii Kampania „Odegraj swoją rolę”	-
Sektor mieszkaniowy: efektywność energetyczna i pompy ciepła	37 mld m ³	Komunikat UE w sprawie oszczędzania energii Wyższy cel w zakresie efektywności energetycznej na poziomie 13 % na mocy zmienionej dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej Wymogi dotyczące ekoprojektu i etykietowania energetycznego w odniesieniu do pomp ciepła z instalacją fotowoltaiczną W ważnych projektach stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania (IPCEI) skoncentrowano się na przełomowych technologiach i innowacji	56
Przemysł: efektywność energetyczna i elektryfikacja	12 mld m ³	Wyższy cel w zakresie efektywności energetycznej na poziomie 13 % na mocy zmienionego wniosku Wyższy cel w zakresie odnawialnych źródeł energii na poziomie 45 % na mocy zmienionego wniosku Fundusz innowacyjny Rozdział RRF	41
Ograniczenie		Skoordynowany plan redukcji zapotrzebowania w UE	-
DYWERSYFIKACJA DOSTAW PALIW			
LNG i gazociąg	50 (LNG) + 10 mld m ³ (gazociąg)	Obowiązek dywersyfikacji Wspólne zakupy gazu i wodoru Narzędzie informatyczne UE służące łączeniu popytu i zapewnianiu przejrzystości infrastruktury Protokoły ustaleń z krajami partnerskimi Przyjęcie wniosku w sprawie magazynowania Rozdział RRF	
Biometan	17 mld m ³	Plan działania na rzecz biometanu Rozdział RRF	37
Wodór odnawialny	+ 14 mln ton dodatkowego H ₂ /amoniaku, z czego 8 mln ton zastępuje gaz ziemny równoważny = 27 mld m ³ 10 mln ton pochodzi z przywozu, a ok. 4 mln ton pochodzi z dodatkowej produkcji unijnej	Cele cząstkowe dotyczące paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego zgodne z wyższymi celami wyznaczonymi w dyrektywie w sprawie energii odnawialnej Doliny wodorowe Ramy prawne: akty delegowane w sprawie definicji i norm Przywóz: narzędzie do wspólnych zakupów gazu i wodoru oraz międzynarodowe partnerstwa na rzecz wodoru Zdolności produkcyjne przemysłu: deklaracja dotycząca elektrolizerów Fundusz innowacyjny Rozdział RRF	27 mld to inwestycje bezpośrednie w unijne elektrolizery i dystrybucję wodoru w UE. (z wyłączeniem inwestycji w energię słoneczną i wiatrową potrzebną do wytwarzania wodoru odnawialnego; nie obejmuje inwestycji

			na rzecz importowanego wodoru)
ENERGIA ELEKTRYCZNA ZE ŹRÓDEŁ ODNAWIALNYCH			
Stonieczna i wiatrowa	21 mld m ³¹	Wyższy cel w zakresie odnawialnych źródeł energii na poziomie 45 % na mocy zmienionej dyrektywy w sprawie energii odnawialnej Wytyczne dotyczące umów zakupu energii elektrycznej Strategia na rzecz energii stoniecznej Inicjatywa na rzecz instalowania paneli fotowoltaicznych na dachach przewidziana w zmienionej dyrektywie w sprawie energii odnawialnej Rozdział RRF Sojusz solarny W ważnych projektach stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania (IPCEI) skoncentrowano się na przełomowych technologiach i innowacji	86 mld EUR
Wydawanie pozwoleń		Wniosek ustawodawczy dotyczący wydawania pozwoleń, zmieniający dyrektywę w sprawie energii odnawialnej Zalecenie KE	-
INTELIĞENTNE INWESTYCJE I REFORMY			
Infrastruktura		Zintegrowana ogólnounijna ocena braków i potrzeb w zakresie infrastruktury w odniesieniu do gazu, energii elektrycznej i wodoru	29 mld (sieci elektroenergetyczne) + 10 mld (magazynowanie energii) + 10 mld (gaz) Ropa naftowa w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw 1,5 mld [infrastruktura wodorowa, zob. dokument roboczy służb Komisji]
RRF		Zmieniony wniosek w sprawie RRF blisko 300 mld EUR (pożyczki o wartości 225 mld + dotacje o wartości do 72 mld) Wytyczne dotyczące planów odbudowy i zwiększania odporności	
Fundusz innowacyjny		Zmieniony wniosek w sprawie funduszu innowacyjnego wprowadzający kontrakty na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla Specjalne zaproszenie dotyczące RePowerEU jesienią 2023 r. Specjalne segmenty finansowania dotyczące RePowerEU	
Instrument „Łącząc Europę”		Specjalne zaproszenia dotyczące RePowerEU ogłoszone w maju 2022 r.	
Reformy		Europejski semestr Zalecenia dla poszczególnych krajów Wydawanie pozwoleń Wytyczne dotyczące umów zakupu energii elektrycznej Rozdziały RRF	

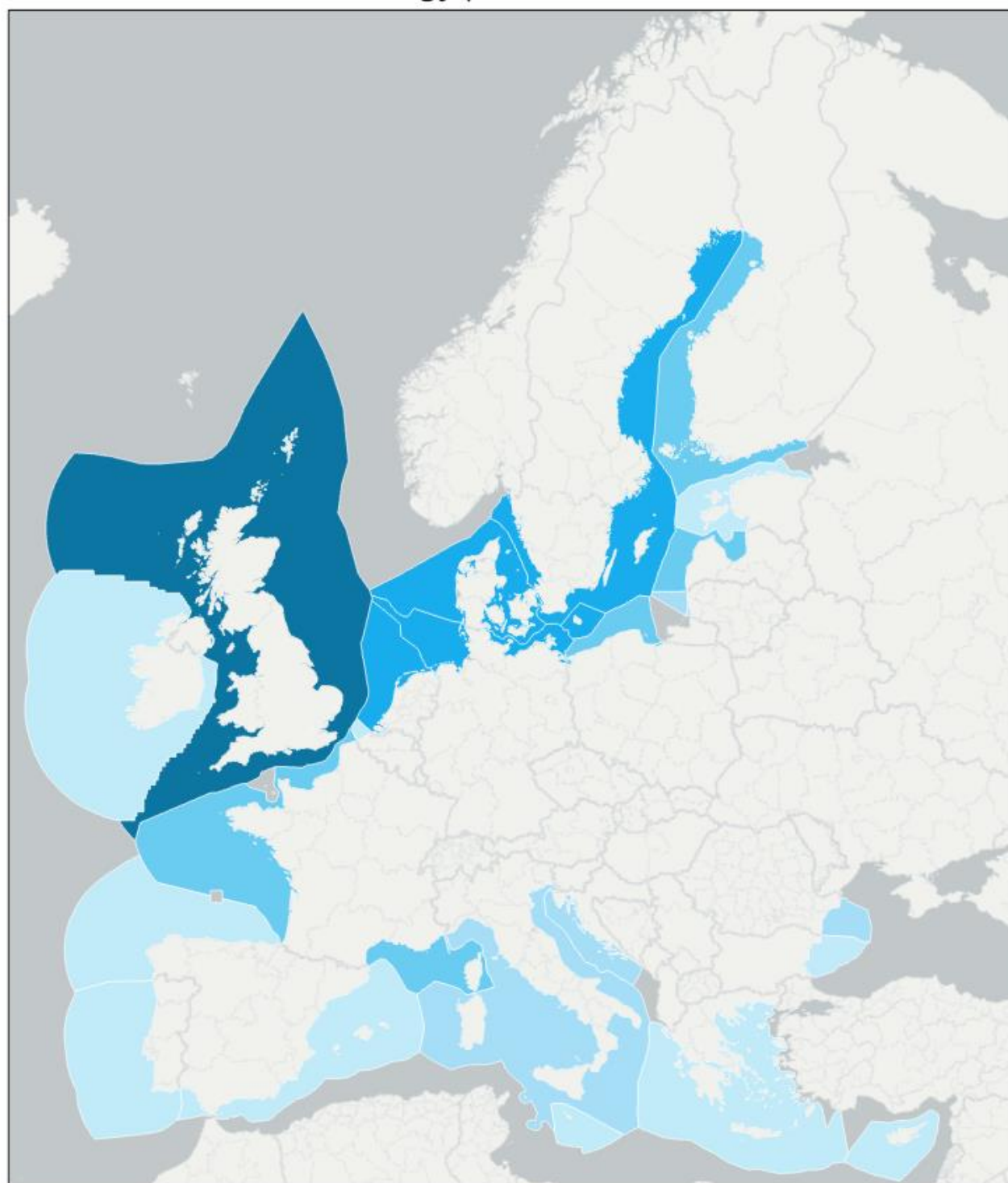
¹ Scenariusz zakłada, że blisko 12 mld m³ uzyskuje się dzięki 4 mln ton pochodzącym z dodatkowej unijnej produkcji wodoru, natomiast 9 mld m³ uzyskuje się przez dodatkowe zastąpienie gazu w systemie elektroenergetycznym. Te oszczędności w mld m³ rozdystrybuowano w tabeli w innych sektorach.

ZAŁĄCZNIK 2 – mapy

Renewable energy potential - Wind onshore

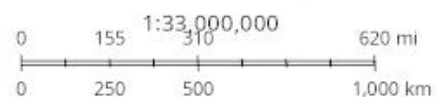
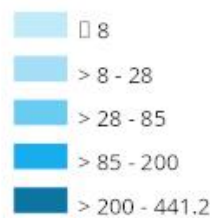

Renewable energy potential - Wind offshore

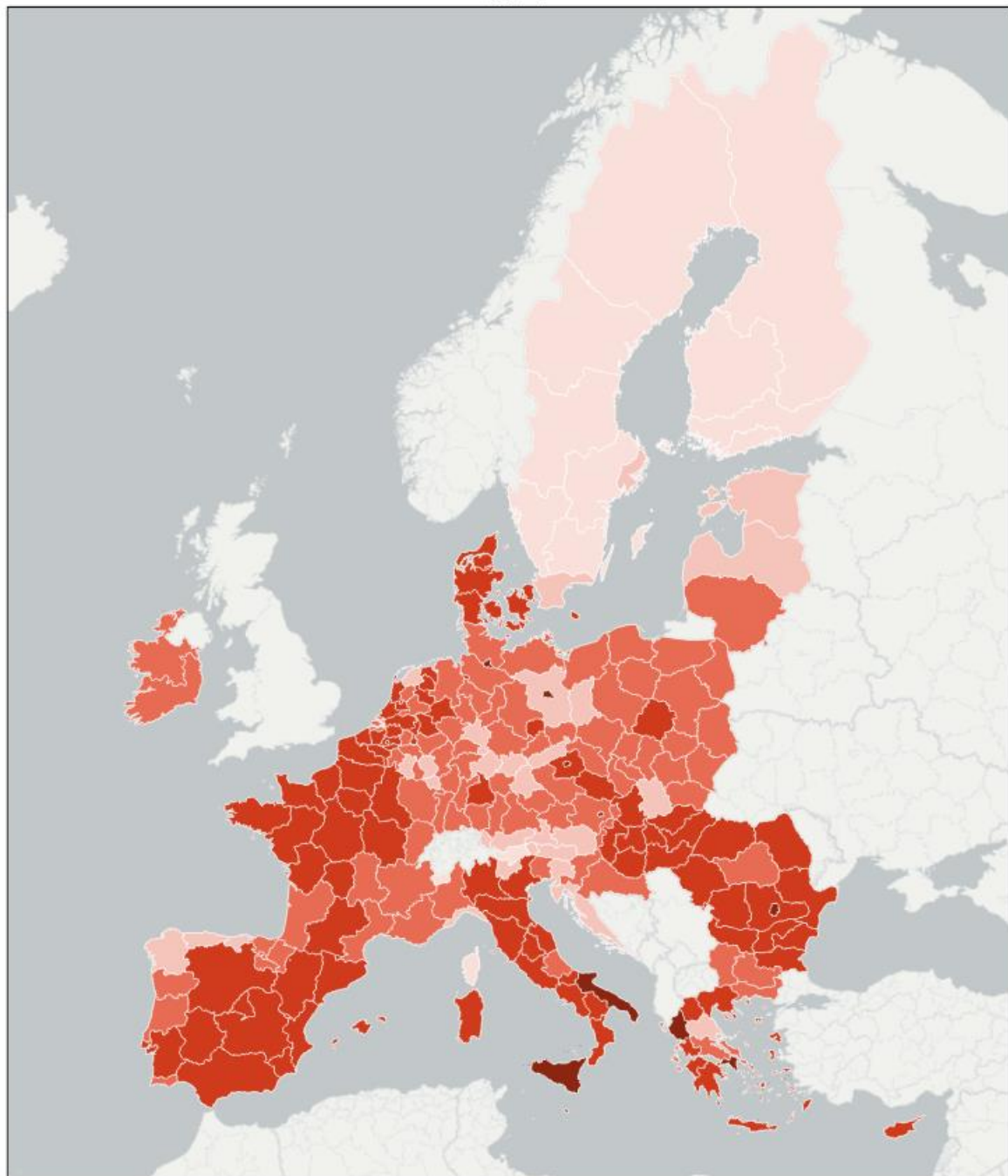
4/26/2022, 9:44:22 AM

Wind Offshore - Potential production in TWh (ENSPRESO)

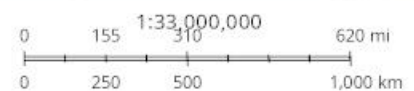
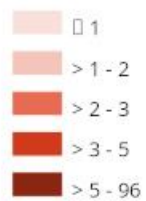
EIGL 2022

Renewable energy potential - Solar

4/26/2022, 9:58:19 AM

Solar - Potential production in GWh/km2 (ENSPRESO)

EIGL 2022

JRC, 2022
EIGL 2022. Basemap source: ESTAT/OSM contributors. Information on the terms of use of the data layers: <https://ec.europa.eu/energy-industry-geography-lab>

ZAŁĄCZNIK 3

Potrzeby w zakresie infrastruktury gazowej

Osiągnięcia ram TEN-E w zakresie tworzenia odpornych europejskich sieci elektroenergetycznych i gazowych

Rozporządzeniem TEN-E ustanowiono nowe podejście do planowania infrastruktury w całej UE, oparte na współpracy regionalnej z państwami członkowskimi i odpowiednimi zainteresowanymi stronami w celu określenia projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania (PWZ), które przyczyniają się do rozwoju priorytetowych korytarzy i obszarów tematycznych infrastruktury energetycznej. Zobowiązano w nim również państwa członkowskie do usprawnienia procedur wydawania pozwoleń na PWZ oraz zapewniono dostęp do finansowania z instrumentu „Łącząc Europę” (CEF), aby umożliwić ich terminową realizację.

Od czasu ustanowienia rozporządzenia TEN-E w 2013 r. gazowe PWZ przyczyniły się do stworzenia bardziej odpornej europejskiej infrastruktury gazowej opartej na bardziej zdywersyfikowanych dostawach. Gazowe PWZ przyczyniły się do zmniejszenia wąskich gardeł w europejskiej infrastrukturze gazowej oraz dywersyfikacji źródeł dostaw, kontrahentów i dróg. Po wdrożeniu bieżących PWZ wszystkie państwa członkowskie będą miały dostęp do co najmniej trzech źródeł gazu lub do globalnego rynku skroplonego gazu ziemnego (LNG).

W samym 2022 r. zostały lub zostaną oddane do użytku PWZ o łącznej dodatkowej zdolności przesyłu gazu w wysokości 20 mld m³ rocznie, np. gazowe połączenie międzysystemowe między Polską a Litwą (gazociąg GIPL), połączenie międzysystemowe Polska–Słowacja, Gazociąg Bałtycki między Polską a Danią, gazociąg Grecja–Bułgaria (IGB). Terminale LNG na Cyprze (2 mld m³ rocznie) i w greckim Aleksandropolis (5 mld m³ rocznie) mają zostać oddane do użytku w 2023 r. Ponadto w najbliższych latach spodziewane jest ukończenie kilku gazowych PWZ, w tym kilku projektów związanych z magazynowaniem w Europie Południowo-Wschodniej (Grecja, Rumunia, Bułgaria), a także terminalu LNG w Gdańsku (co najmniej 6 mld m³ rocznie).

To właśnie dzięki tym projektom, z których wiele skorzystało z wsparcia finansowego w ramach instrumentu „Łącząc Europę”, państwa członkowskie są w stanie w duchu solidarności reagować na pojawiające się ostatnio przerwy w dostawach.

Oprócz znacznych ulepszeń europejskiej infrastruktury gazowej uruchomiono kluczowe elektroenergetyczne połączenia międzysystemowe, również dzięki dotacji w ramach instrumentu „Łącząc Europę” na roboty budowlane, np. elektroenergetyczne połączenie międzysystemowe między Francją a Hiszpanią biegnące przez Zatokę Biskajską w celu zwiększenia przepustowości połączeń międzysystemowych z Półwyspem Iberyjskim, połączenie międzysystemowe Celtic między Francją a Irlandią oraz połączenie międzysystemowe EuroAsia między Grecją a Cyprzem, które zakończą izolację odpowiednio Irlandii i Cypru od unijnej sieci elektroenergetycznej, wspierając integrację odnawialnych źródeł energii i zwiększając bezpieczeństwo dostaw. Ponadto synchronizacja sieci elektroenergetycznych państw bałtyckich będących ostatnimi państwami członkowskimi,

w których systemy elektroenergetyczne są nadal zależne od państw trzecich, jest na zaawansowanym etapie realizacji i będzie gotowa najpóźniej do 2025 r. Wsparcie w ramach polityki TEN-E oraz wsparcie finansowe w ramach instrumentu „Łącząc Europę” w wysokości ponad 1,2 mld EUR miało zasadnicze znaczenie dla nadania tempa realizacji tego projektu.

Przyspieszenie realizacji elektroenergetycznych PWZ² będzie kluczowe, aby osiągnąć system charakteryzujący się lepszymi połączeniami międzysystemowymi, który umożliwi zwiększenie udziału odnawialnych źródeł energii i znacznie szybsze zmniejszenie ograniczeń w zakresie energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych zgodnie z celami REPowerEU.

Ocena dodatkowych potrzeb w zakresie infrastruktury gazowej przeprowadzona przez ENTSO gazu

W komunikacie w sprawie REPowerEU zapowiedziano, że Komisja oceni w pierwszej kolejności, czy potrzebne są środki i inwestycje w infrastrukturę gazową i połączenia międzysystemowe przystosowane do wodoru, aby przezwyciężyć wąskie gardła utrudniające pełne wykorzystanie zdolności UE w zakresie LNG. Komisja zwróciła się do europejskiej sieci operatorów systemów przesyłowych gazu (ENTSO gazu) o pomoc w przeprowadzeniu tej oceny w celu zidentyfikowania wszelkich pozostałych luk w infrastrukturze gazowej, które wymagają natychmiastowego wyeliminowania w ramach planu REPowerEU.

W przeprowadzonej ocenie³ ENTSO gazu przeanalizowała, w jakim stopniu w europejskiej sieci gazowej występują wąskie gardła w infrastrukturze w przypadku zakończenia przepływu rosyjskiego gazu do Europy, rozpatrując dwa różne scenariusze dotyczące zapotrzebowania (bieżące zapotrzebowanie i zapotrzebowanie w 2030 r. przy założeniu pełnego wdrożenia wniosków w ramach pakietu „Gotowi na 55”, przy zapotrzebowaniu na gaz niższym o 27 % w porównaniu z obecnym, które ma być jeszcze niższe po wdrożeniu REPowerEU) oraz zakładając różne poziomy rozwoju infrastruktury⁴.

Z oceny wynika, że pełne zrekompensowanie zakończenia przywozu gazu z Rosji będzie możliwe dzięki połączeniu redukcji popytu przewidzianej w pakiecie Komisji „Gotowi na 55”⁵, zwiększeniu unijnej produkcji biogazu, w szczególności wodoru ze źródeł innych niż kopalne, oraz raczej ograniczonej rozbudowie infrastruktury gazowej ponad to, co zostało już uwzględnione na obecnej piątej liście PWZ. Zniwelowanie kilku pozostałych wąskich gardeł zwiększy również odporność i elastyczność europejskiego systemu gazowego.

Jeśli chodzi o geograficzny rozkład potrzeb, jasne jest, że największym wyzwaniem byłoby zaspokojenie popytu w Europie Środkowo-Wschodniej, ale także w północnej części

² Na obecnej piątej liście PWZ widnieje łącznie 67 elektroenergetycznych PWZ.

³ Obejmującej wszystkie państwa członkowskie UE oraz kilka państw trzecich, tj. Macedonię Północną, Bośnię i Hercegowinę, Serbię, Zjednoczone Królestwo.

⁴ Poziom 0 = obecna infrastruktura, poziom 1 = zaawansowane projekty (ostateczne decyzje dotyczące inwestycji + zaawansowane PWZ), poziom 2= poziom 1+dodatkowa infrastruktura LNG i rozbudowa gazociągu transadriatyckiego.

⁵ Nawet przy obecnym poziomie popytu i podaży unijnej zidentyfikowane projekty niemal całkowicie zmniejszyłyby uzależnienie od Rosji, a za pozostałe 5 % uzależnienia odpowiadałyby CZ, SK, HU, RO i BG.

Niemiec, w przypadku zaprzestania przywozu gazu z RU. Ocena, którą omówiono następnie z państwami członkowskimi w kontekście regionalnym, wykazała, że istnieją różne możliwe rozwiązania problemu zależności od dostaw z Rosji, głównie w niedalekiej odległości od miejsca, w którym występuje zapotrzebowanie, i wymagające współpracy między co najmniej dwoma państwami członkowskimi.

Dodatkowe potrzeby w zakresie infrastruktury gazowej w poszczególnych regionach

Region Morza Bałtyckiego

Trzy państwa bałtyckie i Finlandia są w znacznym stopniu uzależnione od rosyjskiego gazu, podczas gdy Polska wykazuje mniejszą zależność od tego przywozu.

Projekty takie jak Balticconnector między Estonią a Finlandią, rozbudowa połączenia międzysystemowego między Łotwą a Estonią, terminal LNG w Kłajpedzie oraz terminal LNG w Świnoujściu już zapewniły integrację rynku i zmniejszyły zależność od rosyjskiego gazu w regionie, który w przeszłości był uzależniony od jednego dostawcy. Oczekuje się, że sytuacja znacznie się poprawi również dzięki niedawnemu uruchomieniu połączenia międzysystemowego między Polską a Litwą (GIPL), zbliżającemu się zakończeniu rozbudowy terminalu LNG w Świnoujściu, Gazociągowi Bałtyckiemu, którym po raz pierwszy gaz z mórz północnych popłynie do regionu przez Polskę, rozbudowie połączenia międzysystemowego między Litwą a Łotwą oraz rozbudowie podziemnego magazynu gazu Inčukalna. Połączenie między regionem Morza Bałtyckiego a Europą Środkowo-Wschodnią zostanie ukończonych w drugiej połowie 2022 r. wraz z połączeniem międzysystemowym między Polską a Słowacją. Region ten w największym stopniu skorzystał również z dotacji w ramach instrumentu „Łącząc Europę” na rzecz energii.

Ocena wykazała, że w perspektywie krótkoterminowej **wynajęta tymczasowo pływająca jednostka magazynowania i regazyfikacji (FSRU), która ma zostać zainstalowana w Estonii albo w Finlandii** jeszcze w 2022 r., może znacząco zmniejszyć zależność od rosyjskiego gazu. Do udziału w pracach nad projektem zaproszono także Łotwę.

Jeżeli chodzi o perspektywę średnio- i długoterminową, ocena wyraźnie wykazała, że region Morza Bałtyckiego odniósłby korzyści z budowy **drugiego terminalu LNG w Polsce, w Gdańsku** (ukończenie w 2026 r., może zostać przyspieszone do 2025 r.), który jest projektem znajdującym się na piątej liście PWZ. Projekt ten mógłby również stanowić odpowiedź na wszelkie dodatkowe potrzeby państw bałtyckich, uwalniając przepustowość terminalu LNG w Kłajpedzie na Litwie w celu zaspokojenia wszelkich dodatkowych pozostałych potrzeb państw bałtyckich i Finlandii.

Europa Zachodnia

Większość krajów Europy Zachodniej już dziś nie wykazuje zależności lub wykazuje minimalną zależność od rosyjskiego gazu. Zależność ta jest jednak bardzo duża w przypadku Niemiec, zwłaszcza na północnym obszarze rynku, gdzie koncentruje się popyt. W przypadku braku przywozu gazu z Rosji wąskie gardła w infrastrukturze związane są z niewystarczającą przepustowością gazociągów z zachodu na wschód oraz niewystarczającą przepustowością importową, w tym infrastruktury LNG.

W przeciwieństwie do większości krajów europejskich Hiszpania i Francja nawaniają gaz w systemie przesyłowym. Dlatego ograniczenia infrastrukturalne i regulacyjne uniemożliwiają krajom południowo-zachodnim współpracę z krajami Europy Północno-Zachodniej oraz Środkowo-Wschodniej; nie są dostępne żadne znaczące zdolności przesyłu gazu z Francji do Niemiec.

Ocena wyraźnie wykazała, że w perspektywie krótkoterminowej **dodatkowe FSRU w Eemshaven (NL) i FSRU Wilhelmshaven (DE) oraz dodatkowy terminal LNG w Niemczech (Brunsbüttel)** złagodzą ograniczenia infrastrukturalne w Europie Północno-Zachodniej. Ogólnie rzecz biorąc, ważne będzie unikanie nadwyżki mocy produkcyjnych w infrastrukturze importowej LNG, które w przyszłości mogłyby się stać aktywami osieroconymi.

Z oceny i dyskusji wynika, że w perspektywie średnioterminowej budowa **instalacji do dezodoryzacji umożliwiającej przesył gazu z zachodu na wschód między Francją a Niemcami** usunęłaby kluczowe wąskie gardło w celu zmniejszenia zależności od rosyjskiego gazu w Europie Środkowej. W połączeniu ze **wzmocnieniem infrastruktury gazowej w celu zwiększenia zdolności eksportowych z Belgii do Niemiec** umożliwiłoby to pełne wykorzystanie zdolności przesyłowych LNG w Europie Zachodniej w celu zmniejszenia uzależnienia od rosyjskiego gazu również w regionach Europy Środkowo-Wschodniej.

Projekt dotyczący dodatkowej infrastruktury transgranicznej na Półwyspie Iberyjskim należy poddać dalszej ocenie pod kątem jego długoterminowych zdolności do wykorzystania istotnego potencjału wodoru odnawialnego na Półwyspie Iberyjskim oraz w Afryce Północnej, a także pod kątem tego, czy mógłby on stać się pierwszym elementem wodorowej sieci szkieletowej w kontekście przyspieszenia wykorzystania wodoru.

Europa Środkowa i Południowo-Wschodnia

W Europie Środkowej i Południowo-Wschodniej, w tym we Wspólnocie Energetycznej, większość krajów wykazuje znaczną zależność od rosyjskiego gazu, biorąc pod uwagę dzisiejsze zapotrzebowanie na gaz.

W Europie Południowo-Wschodniej w latach 2020–2021 oddano do użytku kluczowe priorytetowe projekty infrastrukturalne związane z gazem, w tym przede wszystkim gazociąg transadriatycki, etap I korytarza BRUA oraz terminal LNG na wyspie Krk. Pozostałe priorytetowe inwestycje infrastrukturalne w regionie, które mają być sfinalizowane w 2022 r., to odnowa, modernizacja i rozbudowa bułgarskiego systemu przesyłowego, nowe połączenie międzysystemowe między Grecją a Bułgarią (IGB), które w pierwszej fazie eksploatacji będzie oferować dwukierunkową przepustowość rzędu 3 mld m³ rocznie. Budowa połączenia międzysystemowego Serbia–Bułgaria (IBS), którego celem jest stworzenie dwukierunkowego połączenia międzysystemowego o przepustowości 1,8 mld m³ rocznie, a także budowa FSRU w Aleksandropolis, która zapewni zdolności importowe na poziomie 5,5 mld m³ rocznie, mają zostać ukończone w drugiej połowie 2023 r. Ponadto na 2025 r. planowana jest rozbudowa podziemnego magazynu gazu w Chiren w Bułgarii.

Ocena wykazała, że w perspektywie średnioterminowej Europa Południowo-Wschodnia skorzysta z terminalu FSRU w Polsce (PWZ widniejące na piątej liście PWZ) do pewnego stopnia, natomiast główne korzyści odniosą państwa w regionie Morza Bałtyckiego. Transport gazu ziemnego z Gdańska do regionu Europy Południowo-Wschodniej i do Ukrainy wymagałby przyspieszenia budowy korytarza gazowego północ-południe w Polsce Wschodniej. Ocena ENTSO gazu wykazała również, że w perspektywie średnioterminowej **rozbudowa zdolności terminalu LNG na wyspie Krk** przyczyni się do dalszego zmniejszania zależności od dostaw z Rosji, aby jednak uzyskać te korzyści, konieczna będzie **rozbudowa chorwackiej sieci przesyłowej w kierunku Słowenii i Węgier**. . Dalsze dostawy do regionu mogłyby się odbywać poprzez **rozbudowę gazociągu transadriatyckiego** na pełną skalę, ale modernizacja tego gazociągu wymagałaby przyspieszonych dodatkowych inwestycji w infrastrukturę włoskiej sieci przesyłowej (**Adriatic Line i rurociąg Mattagiola–Massafra**, które są PWZ widniejącymi na piątej liście PWZ). Wzmocnienie włoskiej sieci przesyłowej umożliwiłoby zwiększenie przepływów z południa na północ Włoch, co byłoby istotne z punktu widzenia dodatkowych przepływów z gazociągu transadriatyckiego, gazociągu EastMed i Afryki Północnej. Ponadto **rozbudowa połączenia międzysystemowego Grecja–Bułgaria (II etap IGB)** mogłaby jeszcze bardziej zmniejszyć uzależnienie, zwłaszcza w Bułgarii i w całym regionie Europy Południowo-Wschodniej, umożliwiając zwiększenie przepływów z gazociągu transadriatyckiego i terminali LNG w Grecji.

Ponadto ocena przeprowadzona przez ENTSO gazu wykazała, że projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania oraz dodatkowe projekty uwzględnione w planie REPowerEU, gdyby zostały zrealizowane, zapewniłyby dodatkowe korzyści także umawiającym się stronom Wspólnoty Energetycznej, których potrzeby zostałyby w pełni zaspokojone. Dzięki realizacji projektów uznanych w ramach inicjatywy przewodniej 5 Planu gospodarczo-inwestycyjnego dla Bałkanów Zachodnich umawiające się strony Wspólnoty Energetycznej uzyskają dostęp do różnych alternatywnych źródeł i dróg przesyłu. Realizacja projektów w ramach tego planu powinna być oceniana indywidualnie dla każdego przypadku, aby uniknąć ryzyka powstania aktywów osieroconych.

Państwa członkowskie powinny zapewnić jak najszybszą realizację zidentyfikowanych projektów zgodnie z potrzebami i harmonogramem planu REPowerEU. W szczególności zidentyfikowanym projektom, obok PWZ, należy nadać status projektów o najwyższym znaczeniu krajowym i priorytecie zapewniający szybką realizację. Komisja będzie gotowa to ułatwić.